

215 DENN ER WIRD JETZT MIT JEDEM TAG ÄLTER ...

HUB, JVS handskriftssamling

Denn er wird jetzt mit jedem Tag älter
 Und sein Blut wird dabey immer kälter.
 Kaum wird er ein Mädchen mehr lieben
 Mit Ausnahme von sechs, bis sieben.
 Von denen zwey schon Frauen sind
 Und die übrigen werden es werden geschwind. 10
 So muß ihm am Ende nur bleiben
 Kalte Briefe wie diesen zu schreiben
 In denen er sich kaum darf nennen
 den af hjertat tillgifne –

216 INTET ÖFVER TIDEN RÅR ...

HUB, JVS handskriftssamling

Intet öfver tiden rår 20
 Han med blomster / sorgens / smärtans / spår
 Fyller, glädjen floromhöljer.
 Hvarje Sällhets ros en tår
 För*** qualets friska sår
 Grodd till nya rosor döljer.

Derför söta bida still
 Lifvet hör de unga till. 30

217 EI OLE HUOLTA.

HUB, JVS handskriftssamling

Tyttäriä Suomenmaan
 Ei oo tämmöstä monta.
 Huolta ej oo ollenkaan,
 Ej syäntä onnetonta! 40

Lepikössä mä laulelen
 Linnut ääneni kuule
 Kukkaisill' naureskelen
 Mitä hän nuotkin luulee?

Äiti kyllä on sanonut
 »Poijat sull pahaa tekee»!
 En oo heistä huolinut
 Kuka heit' täällä näkee. 50

Jos tulisi pojkanen
 Ej tuo minua söijsi.
 Mitäs kiherrät lintunen?
 Kas minkä kukan löysin!

O Gud, som mäktigt styran världens löp,
 Men mild och för till menighetsoral föp,
 Min mäktigt till den hörd jag ber:
 Din förtäls vara hörd fand veder!

Det älska gjerta som af dig som föt,
 Sed det till ned, god älska är mig gult,
 Men det af förtäl utaf världens
 af minnens, förtäls och fländens.

Den kärlek som mig förtat gar,
 Nagas a god i förtal, gjerta som,
 /

Förlet a god, god förtat jag förtat gar,
 Giv förtat utaf, god förtat för förtat,
 Givet förtat, som till mig förtat
 Og förtat förtat förtat i förtat.

Den för uti

Snellmans handskrifter kan i någon mån dateras på basen av handstilen, som med åren blev allt mera utdragen och slutligen darrig. Detta exempel är från 1840-talet då Snellman verkade som rektor i Kuopio.

30

218 HULDA GENIER KRING DIN VAGGA LOGO ...

HUB, JVS handskriftssamling

Hulda genier kring Din vagga logo,
 Deras anda närt Din späda själ;
 Under sina vingars skygd de togo
 Sen Din rika lefnads ve och väl.

40

Snilletts lek och hjertats milda värde,
 Läppens löjen, ögats varma blick,
 Allt, som tjusar och försonar, lärde
 Du af dem, allt utaf dem Du fick;

Tron på högre makters lif i lifvet,
 Kärlek, som det ädla endast ser,
 Hoppet, som ett språk i stjernor skrifvet
 Läser och i smärtan ännu ler.

50

Slumrat stilla, drömt och åter vaknat
 Har Du ofta ju vid deras sång,
 Till Din lycka väckt, till hvad Du saknat
 Söfd – så vakna äfven denna gång!